

ВІКТОРІЯ СТАВРІАНІДІ: У МЕНЕ НЕ БУЛО ВАГАНЬ. Я ЙШЛА ВПЕРЕД

– Звідки таке прізвище? – почала я розмову із заслуженою артисткою України актрисою обласного академічного театру ляльок Вікторією Ставріаніді.

– Мій батько – грек. Мої предки жили в містечку Карса в Греції. Були заможними людьми, але в період турецького геноциду вірмен, їм довелося рятуватися втечею. Турки ж не тільки вірмен вирізували. Грекам теж дісталося. Добігли вони до Батумі (тоді – Батум) і осіли. Там народився мій батько. А я росла в Чугуєві. Знаєте про Чугуєв?

– Ображаєте, Вікторіє. Я – інтелігентна жінка. Ілля Юхимович Репін, хоч і не належить до моїх безумовних кумирів, але перед його талантом я схиляюсь, як й інших передвижників. Значить, ви з репінських країв?

– Я ще пригадую стару-стару батьківську хату. Дітьми ми там гратися любили. Дім Ілля Юхимович пізніше побудував.

– Ех, були б ви художницею...

– Я – актриса. До речі, в Чугуєві у мене однієї таке прізвище, а ось у Батумі Ставріаніді – на кожному кроці. Я і в Греції знайшла одного. Може, родич? В житті нічого не буває випадково.

– Мені залишається вас запідозрити, що збираєтесь на батьківщину предків?

– Нікуди я не збираюся. Свою театру я віддала 33 роки. Про що може бути мова!

– Як казав Михайло Васильович Ілляшенко: "З театру можна піти одним шляхом – вперед ногами". Та це я для красного слівця. Ось прихід у театр ляльок особисто у мене викликає питання. Я не хочу вас образити... Просто...

– Я вам допоможу. Ви – шанувальниця драматичного театру, а не театру ляльок. Мене це не дивує. Коли я вступала до Дніпропетровського театрального училища, то із 17-ти чоловік тільки троє з мого потоку цілеспрямовано йшли вчитися на лялькарів. Я, моя подруга, з якою ми подружилися під час вступу, і мій колега по-театру Геннадій Стогодюк.

– Яка скромність! Колега по театру. Кажіть прямо: моя половин-

ка, з яким "і в горі, і в радості"... Воїстину, нічого не буває випадково, ваша правда. Не випадково ж ви поїхали в Дніпро, хоч під рукою – Харків, прекрасний інститут мистецтв. Але зараз мене цікавить інше. Чому ви все-таки обрали професію лялькаря?

– Знаєте, я дуже вдячна моїй мамі, котра підтримувала мої мистецькі прагнення. Хотіла грати на піаніно – будь ласка! Захопилася балетом – танцюю. Вірші писала – мама в редакцію відвела. Правда, спорт я обрала сама. І робила успіхи у легкій атлетиці. Та вийшло так, що випадково потрапила на заняття гуртка лялькарів. Його в районному будинку культури організувала подружня пара. За спеціальністю вони – медики, але театр ляльок був їхньою пристрастю. Вони навіть дружили із Сергієм Образцовим. В нашому репертуарі була вистава "Незвичайний концерт". Наші керівники мали велику бібліотеку, якою дозволяли користуватися. Вважайте, вони мене привчили не тільки театр любити, а й читати. Не могло так статися, щоб я не захотіла вступати до театрального. Причому на лялькове відділення. Я вже казала, що тільки троє з нас відразу вступали на лялькарів. Більшість і чути не хотіла – тільки драма! А в силу обставин опинившись на нашому відділенні, думаю, не пошкодували. У нас весело! Мої діти, всі троє, теж обрали професію лялькарів. І не шкодують. Та що там, мені самій так подобалося вчитися, що я ще й Харківський інститут мистецтв закінчила. Заочно, правда.

– Прекрасно, але, перепошую, щось ви занадто поспішаєте. А де ж Стогодюк?

– Зі мною, – усміхнулася Вікторія. – Коли його, маленького, непримітного, зарахували в нашу групу замість моєї подружки, я страшенно розхвилювалася, навіть не відразу зрозуміла, це дівчина чи хлопець! Але поступово

цей невиразний суб'єкт показав, що він за один! Малює, вірші читає, на піаніно грає (причому, самоук!). Ну, скоро казка мовиться... В Кіровоград за призначенням ми приїхали чоловіком і дружиною. І ось вже 33 роки бережемо вірність і театру, і один одному.

– З чим вас і вітаю. І навіть зізнаюсь, що дуже люблю Гену... як актора. А як вас зустрів театр ляльок, вчорашніх студентів?

– Тоді театральна трупа налічувала 18 чоловік. Професіоналів серед них – раз – два, і крапка. А тут приїхали дев'ятеро акторів! Атмосфера в театрі була, так би мовити, студійною. Ми цілими днями "не вилазили" з театру. Додому йшли тільки переспати. Наші перші вистави "Салют, Кибальчиш" і "Чиполліно" я пам'ятаю до дрібниць. Які у нас були красиві ляльки – Сеньйор-Помідор, Сеньйор-Лимон... Вистава гралася в техніці паркетної ляльки. Ми з колегою Евеліною Новопашенною вирішили відродити паркетну ляльку і поставили яскраву виставу "Вовк і семеро козенят". До речі, ми з нею вже п'ять вистав поставили. Зараз збираємося поставити "Дюймовочку" в техніці планшетної ляльки. Чи, скоріше, це буде змішана техніка.

– Чесно кажучи, щоб розібратися у ваших техніках, особисто для мене і двох інститутів було б замало. Планшетна, паркетна, тантамареска... Маріонетка, одним словом.

– Ну, справжня маріонетка, на мою думку, – це Резо Габріадзе. У нас її немає.

– А у різдвяній вашій виставі "Дорога до Віфлеєму" яка техніка?

– І "Дорога до Віфлеєму", і "Наймичка" – це скульптурна лялька. Постановку "Дороги" здійснив Анатолій Поляк разом з художником-лялькарем міжнародного класу Віктором Нікітіним. Нікітін працює в Дніпрі і в Курську. Я щаслива, що зайнята в обох виставах. У першій я граю дві ролі: Віслюка і Зірочку. Бідного нещасного Віслюка, над яким знущався злий Господар і котрий просить Зірочку взяти

його на небо, де воля і вічний спокій, а потім рятує маленького Ісуса від Ірода.

– Ви так досконало володієте голосом, адже сама із собою розмовляєте?

– Звичайно. Я ж професіонал. В "Наймичці" я взагалі всі жіночі ролі граю. А всі чоловічі – наш молодий актор Іван Кучерук. Спочатку мав грати Гена, але він захворів, то Ваня запропонував свої послуги. Вистава у нас вийшла класична! Оцінена на фестивалях і просто публікою.

– Настільки мені відомо, на одному з фестивалів ви отримали приз у номінації "Краща жіноча роль", з чим вас вітаю. Є чим пишатися.

– Справа навіть не в цьому. Коли б я й не отримала приза, зіграти таку виставу – це щастя. Ну, де б я могла передати такі високі материнські почуття? В ролі Зайчика, чи що? Я вдячна Анатолію Петровичу Поляку, що довірив мені грати таку виставу. А знаєте, три мої улюблені вистави пов'язані з Поляком.

– "Дорога до Віфлеєму", "Наймичка"... А третя?

– "Таємниця рудого Жевжика".

– О! Всеволод Нестайко! Наш український драматург, він був як останній із могокан. Я теж дуже люблю цю виставу. Вікторіє, знаю, що театром ляльок ваша творча робота не обмежується. Ви вже не

перший рік працюєте педагогом в клубі "Імідж" обласного Центру дитячої і юнацької творчості. Не хочете про це розповісти? Принаймні, як ви потрапили в цей молодіжний шоу-театр, яким керує яскрава творча особистість Наталія Долгополова. З яскравими творчими особистостями не так просто працювати.

– Та ні, нормально. В цей колектив я потрапила, так би мовити, "по протекції". Мій попередник переходив на іншу роботу і запропонував мені своє місце. А я в цей час, до речі, вела гурток у школі №35. 12 років там пропрацювала. В "Імідж" пішла охоче. І не шкодую. До речі, клуб виник як молодіжний, починали зі старшокласників, а зараз вже з третього класу набираємо. Наші яскраві шоу з танцями, вокалом, ляльками користуються популярністю.

– Я бачила кілька номерів. У вас красиві ляльки. Де ви їх берете?

– Ляльки виготовляють Гена Стогодюк і Таня Царюк з нашого театру. Зараз я веду сценічну мову в різновікових групах. Працювати дуже цікаво. Вже й тут я 13 років працюю. Мої вихованці допомагають мені залишатися молодою!

– А хіба не допомагають вам у цьому зайчики, вовченята, хрюші і козенята, яких доводиться грати? Хороша у вас професія. Успіхів вам.

– Дякую.